

teşhisi konulan ve bir süre tedavi gören Muazzez Akkaya Giray, İstanbul'daki evinde hayata gözlerini yumdu. Onun vefatıyla, sadece bir kadın değil, aynı zamanda bir dönemin, bir aşkın ve bir şiirin son tanığı da kaybedildi.

Hayat üç insanın kaderlerinin bir araya getirerek birbirlerinden bağlantısız ama ilişkili tarihin en etkileyici aşk hikayelerinden birini yaşatmıştı bu üç gence. Ve ömürleri boyunca bu aşkın aziz hatırasına zerre kadar leke sürmeden yaşadılar, ve sıkıcı bir filmden çıkar gibi, sessizce çıkıp gittiler bu dünya salonundan. Sezai Karakoç, karşılıksız aşkını sanatsal bir zafere çevirdi. ***"Aşk cellâdından ne çıkar mademki yar vardır"*** mısrasında özetlediği anlayış, tüm şiir serüveninin temelini oluşturdu. Cemal Süreya, iddiayı kaybetmesine ve soyadından bir harf çıkarmasına rağmen, bu deneyimden güçlenerek çıktı. ***"Süreyya"***dan ***"Süreya"***ya dönüşen ismi, aslında onun sanatsal kimliğinin de dönüşümünü simgeliyordu. Muazzez ise sadece iki şairin ilham perisi olmakla kalmadı, aynı zamanda kendi döneminin ileri görüşlü kadınlarından biri oldu.

Bu hikayenin vereceği en büyük ders, hiçbir duygunun boşa gitmediği olsa gerek. Sanat böyle bir şeydi işte, sonsuzluğa silinmez bir şekilde yazı yazmak demekti! Acılar sanata, hayal kırıklıkları güzelliğe, karşılıksız aşklar ölümsüz eserlere dönüşüyor her seferinde. Mona Rosa hikayesi, aşkın en güzel paradoksunu da içinde barındırıyor: Kavuşamayan aşk, kavuşandan daha ölümsüz oluyor her seferinde***" belki de bu yüzden merhum Veysel "***Kavuşamazsın aşk olur!2 diyordu. Sezai Karakoç'un Muazzez'e kavuşamaması, aşkından bir şey eksiltmedi, çünkü hayatı boyunca evlenmedi Karakoç. Ama onu büyük bir şair yapan merdivenin ilk basamağını oluşturdu.

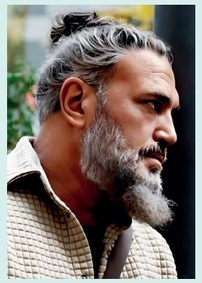
Evet yıllar boyu, nesilden nesile *(fanzinlerle)* fotokopi kağıtlarıyla geçen ve her genç kızın kendisine de böyle bir şiir yazılmasını arzu ettiği ***"Mona Rosa, siyah güller, ak güller"*** mısraları, bundan sonra da genç kalplerde yankılanmaya, aşkın gücüne inanan ruhları beslenmeye devam edecek. Ve belki de bir gün, yeni bir Sezai, yeni bir Muazzez için yeni bir şiir yazacak. Kim bilir; belki de aşkın ve sanatın en büyük sırrı buydu!

MGS
MAINGLANZ
Gebäudeservice
SCAN ME
MUSTAFA ILKYAZ
Inhaber
T. +49 162 42 75 991 - **W.** www.main-glanz.de - **M.** info@main-glanz.de
Am Hohen Weg 27, 60488 Frankfurt am Main

Cipsli çiğ köfte ve Kapitalizmin mezbahası!

SABRİ UÇAR ÇALIŞKAN

Kapitalizm bir mezbahadır. Özgün olan her şeyi kafesle tanımlar. Coğrafi işaretler bile artık bir satış nesnesidir. ***"Yeter ki alıcısı olsun"*** mantığıyla her şey pazarlanır: Mezopotamya, Amazon ormanları, bir şaman duası, bir Alevi nefesi, bir halk oyunu, bir halı motifi… Hepsi barkodlanır, ambalajlanır, üzerine gülen suratlar konur. Kültürleri yontar, törpüler, parlatır ve piyasaya sürer. Çünkü kapitalizm için gelenek, yalnızca reklam kampanyasına ilham verecek bir figürdür.

Vahşi kapitalizm bir öğütme makinesidir. Sadece emeği değil, tarihi, kültürü, geleneği de kıyma makinesine atar. Hazreti İbrahim'in ayak izini taşıyan topraklarda bin yılların geleneği ile yoğrulmuş çiğ köfte, bugün bir reklamda cipsle dürüme sarılıyor. Ve kimse ***"Bu ne rezillik!"*** demiyor. Çünkü bu sistemde her şey satılıktır. Çünkü kapitalizm utanmayı çoktan rafa kaldırmıştır.

Urfalı bir annenin elinde yoğrulan çiğ köftenin yerini şimdi lateks eldivenli palyaçolar almış durumda. Sosyal medya için ağızlarına cips tıkıştırıp ***"challenge"*** yapıyorlar. Oysa çiğ köfte bir yemekten öte, bir ritüeldi. Ete el değmeden yapılan bir geleneğin adıydı. Ateşe karşı duran bir inancın sembolüydü. Şimdi ise lavaşın arasına sokulmuş bir marka logosu kadar değeri var. ***"Cipsli çiğ köfte"*** diyorlar, tiksinmeden, utanmadan. Çiğ köfteyle kapitalizmin evliliği değil bu; bu, bir kültürün sokak ortasında tecavüze uğramasıdır.

Kapitalizm bir mezbahadır. Özgün olan her şeyi kafesle tanımlar. Coğrafi işaretler bile artık bir satış nesnesidir. ***"Yeter ki alıcısı olsun"*** mantığıyla her şey pazarlanır: Mezopotamya, Amazon ormanları, bir şaman duası, bir Alevi nefesi, bir halk oyunu, bir halı motifi… Hepsi barkodlanır, ambalajlanır, üzerine gülen suratlar konur. Kültürleri yontar, törpüler, parlatır ve piyasaya sürer. Çünkü kapitalizm için gelenek, yalnızca reklam kampanyasına ilham verecek bir figürdür.

O çiğ köfteye cipsi koyan el, sadece bir yemek değil, bir halkı aşağılamaktadır. Urfa'nın, Mezopotamya'nın hafızasına saldırmaktadır. Çünkü bu sistem, kökleri kurutmak üzerine çalışır. İnsanları geçmişinden koparır, neye inandığını, neye yaslandığını unutturur. Sonra hafızasız kitlelere, yapay tatlar, sahte mutluluklar sunar. Böylece herkesin aynı cipsi çiğnediği, aynı reklama güldüğü, aynı müziğe dans ettiği zombiler üretir.

Kapitalizm bir estetik değil, bir estetik yıkımıdır. Bir çiğ köftenin içine cips koyacak kadar aşağılık, bir halayın içine TikTok efekti koyacak kadar sığ, bir ağıdın içine pop şarkısı monte edecek kadar arsızdır. Gelenekleri 'trend' kılığına sokup üç kuruşa pazarlayan bu sistem, aslında insanlık tarihinin tüm değerlerine karşı açılmış bir savaştır.

Oysa biz biliyoruz. Her dürümde bir yalan varsa, her yalanın ardında bir çürüme de vardır. Kapitalizm, çürümüş bir sistemin adıdır. Ve çiğ köftenin içine konan her cips, aslında insanlığa atılmış bir tokattır.

Şimdi soruyorum: Cipsli çiğ köfteye gülen insan, yarın toprağını da mı satar? Geleneğini TikTok'ta dansa açan insan, kendi mezar taşını da mı reklam panosuna çevirir?

Bu yazı bir isyandır. Cips değil, dürüstlük istiyoruz. Cips değil, kültür istiyoruz. Satış değil, sadakat istiyoruz. Urfa'nın, Diyarbakır'ın, Anadolu'nun çiğ köftesiyle dalga geçen o elin kırılması değilse de durdurulması gerekiyor.

Kapitalizme karnımız tok.

